

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

GAMZE GÜLLER
Beşinci Köşe
ve
İçimdeki Kalabalık

GAMZE GÜLLER Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini TED Ankara Koleji'nde, lisans ve yüksek lisans öğrenimini İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde tamamladı. İlk kitabı *İçimdeki Kalabalık* 2008'de, Orhan Kemal Öykü Ödülü'nü kazanan kitabı *Beşinci Köşe* 2012'de, kısa romanı *En Çok Onu Sevdim* 2015'te yayımlandı. Ankara'da yaşıyor ve mimar olarak çalışmaya devam ediyor.

Beşinci Köşe

Dedalus Kitap, 2 baskı (2012-2014)

İçimdeki Kalabalık

Turkuvaz Kitap, 1 baskı (2008)

Dedalus Kitap, 2 baskı (2014)

İletişim Yayınları 2457 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 422

ISBN-13: 978-975-05-2166-9

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK VE KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Duygu Çayırıcıoğlu

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAMZE GÜLLER

Beşinci Köşe ve İçimdeki Kalabalık

Annem ve babam için...

İÇİNDEKİLER

Beşinci Köşe

<i>Bal Kemiği</i>	11
<i>Gerçek Hayattan Fotoğraflar</i>	19
<i>Beşinci Köşe</i>	29
<i>Kirazların Açtığı Gün</i>	35
<i>Son Durak</i>	43
<i>Zeliş'in Rüyası</i>	53
<i>Kartpostallar</i>	61
<i>Tuzak</i>	69

İçimdeki Kalabalık

<i>Dağların Soluğu</i>	81
<i>Ağrı</i>	91
<i>Otel</i>	97
<i>İçimdeki Kalabalık</i>	105
<i>Gel Pisi Pisi</i>	111

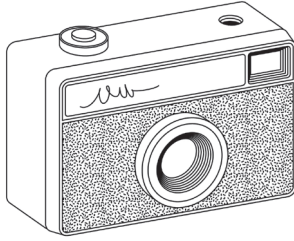
<i>Ölümün Rengi</i>	115
<i>Kutu</i>	121
<i>Kayıp Aranıyor</i>	127
<i>Noel Baba'nın Bisikleti</i>	135

Diğerleri

<i>Çok Daha Fazlası</i>	145
<i>Nihal mi Acaba?</i>	151

Beşinci Köşe

2012 ORHAN KEMAL ÖYKÜ ÖDÜLÜ

Bal Kemiği

“Geçenlerde başkanımı da götürdük ormana,” dedi Sadık Usta. “Et çevirdik, bayıldı bal kemiğine. Ne olduğunu bilse uçururdu hepimizi.” Müthiş lezzetli olduğunu söyledi. Sonra, siz anladınız dercesine göz kırptı. Anlamamıştık. Sorar gibi baktığımızı görünce, “Biliyorsunuz ya,” dedi. “Bilmiyoruz,” dedik. Gerçekten hiç duymamıştık.

“Hayvanın göğsünde, kaburgasının da altında, daha derinde bulunan kalbi koruyan tek bir kemik. Azıcık et olur içinde. Sıyrarak yersin. Zor bulunur, tek bir kemik parçası... Ama bir de tadı olur ki...”

Sonra sesini iyice alçalttı, “Karaca,” dedi, “başkanım bilmiyor. Aman sakın bilmesin.” İçim acıdı bunu duyunca. Cem merakla dinliyordu. Gözleri pırıl pırıl devam etti Sadık Usta:

“Öyle masum olur ki bu namussuzlar. Korkmuyorlar, insanın yakınına geliyorlar. Hele bir de kocaman gözleriyle yüzüne bakmıyorlar mı? Ama bizim Memet deli. Laf, söz dinlemez. Her türlü acayıplık onda. Vuruyor işte arada.”

“Hep mi avlar?” diye sordum.

“Yoo,” diye savundu deli Memet’i, “iyi çocuktur aslında, ama böyle tuhafliklar yapar ara sıra.”

“Nasıl şeyler?”

Belli ki daha fazla açık vermek istemedi. “Başkanım da çok sever onu,” dedi. “Çok kalender adamdır bizim başkan. Kahveye girdiğini görmedik daha. Çayını içecekse oturur önünde içer. Ama başkanım gel mangal yapalım dedik mi kırmaz bizi. Açık havaya meftun. İllâ odunu o toplar, gocunmaz hiç, yakar ateşi. Muhabbeti de iyidir.” Yine sesini alçalttı, “İyi de içer.” Sağa sola bakındı telaşla, “Başkadır bizim başkan.”

Önümdeki yemekten bir lokma daha aldım; yediğim en güzel köfte-patates. Cem önündekileri çoktan silip süpürmüştü.

“O geldi geleli çehresi değişti beldenin. Dürüst adam, dürüst. Varını yoğunu buraya harcar. İstanbul’a gittiydi geçenlerde. Resmi iş için. Öğretmenevinde kalmış. Otobüsle gitmiş gelmiş iyi mi? Başkan git en âlâ otelde kal, uçakla git gel, hepimiz helâl ederiz dedik. Güldü geçti bize.”

Sütlaç ve tulumba tatlısı ikram etti. Sütlacı karısı yapıyor-muş, üzeri bol cevzeli. Ben hiç tutturamam, üstünü yakarım hep. Tulumbayı babasından öğrenmiş. “On iki yaşımdaydım mutfağa girdiğimde. Elli yıldır tulumbacıyız biz.” Güldü sonra, gözlerinin kenarları kırış kırış. “Sen benim yaşıma bakma, babamla birlikte elli yıl.”

“Kızılıcak şurubu içmeden bırakmam.” Yüzünde güller açıyor konuşurken. “Buralara kadar gelmişsiniz.”

“Bizim bahçeden bunlar, sadece suyla şeker katıyoruz biraz.”

Gerçekten de çok lezzetli. Hem tıka basa doymuş hem de güzel sohbetten gevşemiş olarak kalktık masadan. Bizi arabaya kadar geçirdi.

“Bir daha şelaleye de çıkın mutlaka,” dedi. “Ama böyle gelmeyin. Üstünüz başınız uygun olsun. Suyun içinden tırmanacaksınız yedi şelaleyi. Tam yirmi sekiz tane var.”

Normal bir zamanda bile göze alamazdık bunu, diye düşündüm.

“Hiç olmazsa kıyısında mangal yapın. Kalacak olsanız yarın gece ormana götürürdüm sizi. Başkanıma da haber vereceğiz. Ziyafet var.”

“Belki de başkan biliyordur ne yediğini,” dedim. Cem kötü kötü baktı bana. Sadık Usta’nın alını kırıştı. Yüzü asıldı. “Belki...”

“Hadi güle güle gidin, gene gelin,” diye seslendi arkamızdan.

Bir süre sessizce yol aldık.

“Neden adamı utandırdın? Bizi ağırlamak için çırpınıp duruyordu,” dedi Cem.

“Başkan biliyormuş işte,” dedim.

“Eee ne var bunda? Bazen göz yummak gerekir.” Yanıt vermedim.

“İyi ki gelmişiz değil mi? Bak istemiyordun bir de.”

Evet, istemiyordum. Ama istemediğim bu gezi değildi. Bir şeyleri kurtarabilmek umuduyla Cem’le baş başa günler geçirmektir. Böyle gizli saklı... Hayır diyemedim bir türlü.

“Bu gece şehirde kalırız,” dedi. “Yarın da sahil yolundan devam ederiz.”

Omzumu silktim, fark etmezdi. Yol alıyorduk ama bir yere varıyor muyduk bilmiyordum. Şehir şehir, kasaba kasaba ilerliyorduk. Ben bir yandan geride bıraktığımız zamanın üzerinden geçiyordum.

“Acaba karaca görür müyüz?” dedi sesinde çocukça bir tınıyla.

“Belki,” dedim. “Ormana girersek...”

“Saçmalama,” der gibi baktı bana. Daha katılımcı olmamı beklediğini biliyordum, ama yapamıyordum. Bana kızıyordu. Sonra unutup, tekrar tekrar deniyordu. Sonuna kadar zorlayacaktı bu yolculuğu, biliyordum. Oysa duraklar-

dan birinde bir otobüse atlayıp dönme ve bu tiyatroyu sona erdirmeye ihtimalim yüksekti. Bunu hiç düşünmüyordum gibiydi. Bir çıkmazda değil de romantik bir tatildeymişiz gibi davranmaya devam ediyordu.

“Hiç kamp yaptın mı?”

“Hayır,” dedim. “Börtü böcek içinde uyuyamam ben.”

“Ben çok severim. Üniversitede arkadaşlarla yapmıştık birkaç defa.”

Hiç bilmiyordum. “Seda da var mıydı?” diye sormadım. Kim bilir daha bilmediğim neler vardı. Artık umurumda bile değildi.

“Sadık Usta anlatırken o geldi aklıma. Ormanda mangal yapmak, piknikteki gibi değildir. Hele buralarda...”

Camın ardında akıp giden ağaç gövdelerine baktım. Arkalarında ışık yoktu. Karanlık, daha çok karanlık ve ağaçlar yalnızca... Sonsuz bir orman gibi...

“Dünyadan kopmuş gibi olursun. Doğanın sesinden başka hiçbir şey duyulmaz. Hele biraz da içince, her şey değişmeye başlar etrafında. Denizde çok açılıp karayı yitirmek gibi... Ormanda da çok açılırsan medeniyeti yitirirsin.”

“Korkutucu,” dedim.

“Evet,” dedi. “Korkutucu. Ama bir o kadar da cezbedici. Lunaparktaki oyuncaklara binmek gibi. Korkarsın, ama o korkuyu da seversin. Binmeden duramazsın.”

“Ben binmem,” dedim. “Lunaparklardan nefret ederim. Pikniklerden de...”

İçini çekti yalnızca. Gözünü yoldan ayırmadı bir süre. Bir an, az da olsa vicdan azabı duyar gibi oldum. Ne de olsa çabalıyordu. Onu hâlâ sevip sevmediğimi sorup duruyordum kendime, ama yanıtı bir türlü bulamıyordum içimde. Kat ettiğimiz her kilometre, beni ondan uzaklaştırıyordu. Bu bir aşk mı yoksa kör dövüşü mü bilmiyordum.

“Avlanır mıydınız siz de?” diye sordum. Nihayet sohbete

katılmış olmamdan memnun, anlatmaya başladı.

“Yok, pek sayılmaz. Ama Harun meraklıydı biraz. Hani şu Sadık Usta'nın Memet'i gibi...” Gülümsedi.

“Mızımız Harun mu?”

“Ta kendisi.”

“Hadi canım hayatta inanmam. Evden çıkmaya üşeniyor Harun. Kampa gitsin, ava çıksın bir de, yok artık!”

“Harun'u tanıımıyorsun,” dedi. Yüzünde sinsî bir gülüş görür gibi oldum. “Bir zamanlar sonuna kadar gitmeyi bildi Harun. Memet gibi.”

“Evet, belli ki tanıımıyormuşum.”

“Bir defasında Sipil dağlarındaydık. On-on beş gün kaldık oralarda.”

Başka birini anlatıyor gibiydi. İlk defa duyuyordum bütün bunları. Dinledikçe şaşırıyordum.

“Harun nereden bulduysa bir de tüfek getirmiş. Kendimizi korumamız gerekirse diye. Hatta birkaç tane de kuş vurdu onunla.”

Yola diktiği gözlerine baktım, ıslıl ıslıldı. Sonra radyonun sesini kısıtı. Ne zaman kendince önemli bir şey anlatacak olsa böyle yapardı. Oysa ben konuşurken bangır bangır çalabilirdi müzik.

“Bir gece düzlük bir yer bulduk, çadırları kurduk, yedik, içtik, sonunda sızdık. Birkaç saat sonra bir gürültüyle uyanıktık. Tuhaf bir ses duymuştum. ‘Oralarda ayı vardır,’ demişlerdi, korkmuştum. Apar topar fırladım çadırdan. Çocuklardan bazıları da uyanmış don paça kendilerini dışarı atmışlar. Harun küllenmiş ateşin arkasında sırtı bize dönük duruyordu. Tüfek elindeydi.”

Sustu. Devam etmesini istiyordum, merak etmiştim. “İnceburun'a da uğrayalım mı? Türkiye'nin en kuzey ucu.”

Bilerek uzatıyordu sanki.

“Sonra ne oldu?” dedim.